Ч. 158 (11.411). Львів, четвер 19. липня 1928. Poczłowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло“, Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

З тісної голови.

Львів, 18. липня 1928.

В Парижі виходить уже третій рік тижневик „Українські Вісти“. Видають його комуністи для української еміграції у відомих цілях. Виходить він собі там, виконує більшовицьку службу, як може і Бог з ним — сказав би дехто. Можнаб і нам стати на такому вигідному становищі та й не звертати на нього ніякої уваги. Одначе ми всеж таки з публіцистичного обовязку заглядаємо до нього та й ломимо нераз руки над тим, що в ньому бачимо.

Ось не так давно бачили ми там цілу низку фальшованих документів, очевидно політичних, фальшованих листів, інструкцій і т. п. Читач додумається, що мова про самі „контрреволюційні“ документи. Для прикладу пригадаємо невдалий та нефортунний фальсифікат листа д-ра Федака до свого зятя в Берліні. Лист ніби то мав бути політичною ревеляцією, а фактично стався нечуваним у журналістиці скандалом. Бо ні стиль ні форма того листа нічого спільного не мали не тільки з д-ром Федаком, але й не могли мати нічого спільного з ніяким інтелігентом Галицької Землі з поміж ровесників д-ра Федака. Листа фабрикував якийсь „хитрий малорос“ з Наддніпрянщини, що опинився без заняття на париськім бруку та попав у провокатори і фальсифікатори. Отже тижневик „Українські Вісти“ здобув собі славу фальсифікатора, а що його фальсифікати походили від провокаторів і мали провокаційні цілі, то й прилипла до нього ще й окраса провокаторства.

Переглядаючи останнє число (71.) того тижневика, находимо знов, не знати вже який з черги, напад і то напад несмачний, ординарний на Українське Національно-Демократичне Обєднання та його політику. Зокремаж заопікувався орган фальшування й провокації промовою голови УНДО д-ра Дмитра Левицького, виголошеною у варшавському соймі дня 29. травня ц. р. Про ту промову помістив він уже кілька статтей, але на них не варто було й уваги звертати — такі вони були бідні та нещасливо скомпоновані. Одначе остання стаття є верхом нахабства та безличности провокаторів і фальшівників з редакції того тижневика. В ній читаємо між іншими нісенітницями про саму промову та її зміст ось яку: „значить, пошивається в дурні і свою партію пошиває в дурні всякий західно-український „політик“, який белькоче про солідарність польських і західно-українських інтересів супроти східного Союзу“. З того виходилоб, що голова УНДО говорив у польському соймі про „солідарність польських і західно-українських інтересів“.

Щоби написати таку „сензацію“, на це треба бути повним політичним анальфабетом, або до тої міри тісноголовим і безнадійним типом, що не здатний спромогтися навіть на льогіку курки. Але справа не вичерпується самою характеристикою тісноголових „публіцистів“. Тут ще треба звернути увагу на деякі факти. Промова д-ра Д. Левицького досі в цілости ніде не опублікована. Спробу її прилюдного оголошення в пресі спаралізувала польська цензура, що першу її частину сконфіскувала в нашому органі. Не появилася вона досі друком і в соймових стенограмах. Отже крім послів, що її чули в соймі та Українського Клюбу, який її апробував і накінець крім кількох українських публіцистів зі Львова, через руки яких вона переходила до друку в пресі, ніхто тієї промови в цілости не знає. Натомісць знає її наша громада в тих вимках, що були опубліковані як цитати в пресі. А ці цитати саме доказують протилежне тому, що їй закидують „Укр. Вісти“ та інші більшовицькі органи.

Дійсно ликувалаб уся польська преса і вся польська воююча в політиці „еліта“, якби почула з уст провідника національної української політики слова „про солідарність польських і західно-українських інтересів“. Тоді не тільки польська цензура не конфіскувалаб промови, але навпаки — вся польська преса її в цілости популяризувала би, а може й найшлись би польські чинники, які її окремо видалиб для популяризації. Одначе як воно в практиці зовсім інакше виглядає!

А тупоумний публіцист з „Укр. Вістей“, діставши в мізку якийсь наріст, чи може вбивши собі там цвяха, белькоче про те, що в промові д-ра Д. Левицького говориться ні більше ні менше тільки про польсько-українську солідарність під Польщею. Чи не провокація це? Тільки вона, тільки пекольна злоба й низький, звірячий гін ненависти й упередження до всього українського національного політичного руху в Польщі могли підсунути авторові статті таку „розумну“ та „глибоку ревеляцію“. Очевидно, що він промови не читав, бо не міг її читати, а й про зміст її не має поняття. Колиж береться про неї писати, а навіть по менторськи слати „ради“ на адресу національних українських політиків, то робить це тому, бо воно випливає з його провокаторської природи.

Вершком-же нахабства та злоби наємного публіциста з „Укр. Вістей“ треба вважати таке клясичне закінчення його статті: „Це сумне в цій справі, а „весела“ в ній хіба обставина, що роблять вони (тобто політики з УНДО — Ред.) таке — хочемо цьому вірити — мимохіть, **з тісної голови**“.

Цей провокаторський цинізм дійсно прекрасно характеризує „публіциста“ з „Українських Вістей“. Він написав статтю „з тісної голови“. Того дня він або сам траву їв, або когось нею кормив.

Огляд польської преси.

Монархія чи республика — і яка? — Безвиглядні переговори з Литвою. — Знову Корфанти.

Варшава, 16. липня 1928.

Є цілком зрозумілою річчю, що коли міністр із такою владою в державі, як її має марш. Пілсудський у Польщі, ставить справу зміни державного устрою ультимативно, з усіми можливими наслідками при відкиненні його ультиматума, тоді 1) справа зміни устрою стає найактуальнішою темою для цілої політичної преси, і 2) політична преса, думаючи реальними категоріями, перестає безплідно аналізувати причини ультиматума всевладного міністра (найбільш переконуючий вислід аналізи на „ні“ не змінить стану річи, що каже „так“) і займається уже самою суттю майбутньої зміни устрою. Це справа, яка безумовно цікавить усіх громадян і навіть негромадян польської держави, які з державою мають постійне до діла. Однак є надзвичайно для нинішніх умовин у Польщі характеристичним симптомом, що ніякий відлам польської преси не займається заповідженою зміною польської конституції так ревно, як преса **реакційна.** Цей „тупет“ реакціонерів, які перші радісно відгукнулися на заяву марш. Пілсудського, навіть дещо збентежив самих „стопроцентових підсудчиків“, які тому — на диво — найшлися у публичній дискусії на тему зміни конституції — на сірому кінці.

Отже так палким тоном як поважною міною при трактуванні цієї справи провід ведуть слідуючі органи польської преси: виленське „Слово“ — орган санаційних монархістів з мін. Мейштовичем та послом Мацкевичем на чолі, варшавський „Дзєнь Польскі“, орган санаційних монархістів з послом князем Янушем Радзівіллом на чолі: краківський „Час“, орган санаційних т. зв. „ліберальних“ консерватистів-реакціонерів з відомим нам, галичанам, Міхалом Бобжинським на чолі.

Про становище виленського „Слова“ до заяви марш. Пілсудського ми вже згадували кілька днів тому: „Слово“ захоплене. Після першої гістеричної атаки екстази, прийшли — дальші атаки, цілком льогічні, виявляючі недугу щораз небезпечнішу. Отже „Слово“ є рішуче **проти** т. зв. президенціяльного устрою, подаваного досіль ніби то з санаційних кол як єдиний лік на всі хиби нинішньої конституції. „Слово“ є проти права „вета“ президента, перестерігає перед президентом, який буде „людиною кліки“, і перед плебісцитовими виборами президента, бо такі вибори і шалено коштують і не менше — деморалізують. Отже:

> „**Єдино дідична монархія** вилічить від лих, які привела парляментарна республика, і запобіжить лихам, що грозять від республики президентської“.

Зате варшавський побратим „Слова“, „Дзєнь Польскі“, залишає (поки-що) цілком на боці питання: республика чи монархія і доказує лише потребу зміцнення влади якогонебудь голови польської держави. У статті „Два шляхи“ (з 14. ц. м.), оперуючи іменами Муссолінія, Прімо де Рівери, Штреземана, Пуанкаре й Пілсудського, старається доказати взагалі переможний вплив визначної одиниці на хід державних подій (ця Америка давно вже відкрита!), у слідуючих двох статтях п. н. „До направи конституції“ радить конкретно: вибір голови держави поза соймом (отже унезалежнити його від парляментаризму), відповідальність уряду в цілости й поодиноких міністрів виключно перед головою держави, надання голові держави права „вета“ проти ухвалення парламентом законів, зрівнання у правах і фактичному значінню сенату зі соймом, передача господарських справ держави окремим господарським „тілам“. Злається, досить — правда?! Що знову „Час“ скаже (поза тим, що вже сказав, а про що ми вже писали), це не цікаво постільки, поскільки цілий ідеольогічний провід „Часу“ творить спеціяльну комісію „групи заховавців“ з „Б. Б.“, яка працює над проектом зміни конституції. Є це: д-р Міхал Бобжинський, проф. Естрайхер і проф. Яворський — можна згори уявити собі, що таке ця трійця придумає: перетворення Польщі в сущий „ліберально-реакційний“ рай!

•

10-го грудня 1927 р. Рада Ліги Націй поручила двом членам Ліги, Польщі й Литві, покінчити стан мирної війни. У наслідку тої ухвали відбулася 6. квітня ц. р. у Кенігсбергу конференція з участю пп. Вальдемараса й Залеського, після якої у Берліні, Варшаві й Ковні радили три комісії. Дві останні покінчили свої праці три дні тому — повним фіяском. Голова варшавської комісії, радник мін. зак. спр. Шумляковський оголосив з цього приводу в пресі довшу заяву, складаючи — очевидно — вину виключно на „впертість“ литовців, які вживали постійно „односторонніх аргументів політичної натури, що вдаряли в цілість Річипосполитої“ (Вильно). Одночасно п. Сокаль, як уповноважений міністр — делеґат Польщі при Лізі Націй, склав 11. ц. м. у Секретаріяті Ліги Нар. тексти останніх польсько-литовських нот у справі пакту про неагресію, — знову з виправдуванням Польщі, яка відкинула а ліміне литовський проект. З цього приводу ціла без вимку варшавська преса атакує знову Литву. Квінтесенція цих атак міститься у такому погляді „Курєра Польского“:

> „Литва переговорів з Польщею не вела. Лише вдавала, що переговорює, і старалася тільки спровокувати. Судячи з голосів закордонної преси — перетягнула цим разом струну.

Наскільки цей погляд правильний — побачимо на осінній сесії Ради Л. Н., на якій польсько-литовський конфлікт знову стане рубом. Та передтим ще послухаємо 12. серпня, що скаже на зїзді леґіоністів у Вильні марш. Пілсудський. Трудно припустити, щоби саме марш. Пілсудський і саме у Вильні не торкнувся виленсько-литовської справи, яка безумовно є сьогодні найважнішою і найбільш актуальною темою польської закордонної політики, так, як справа зміни конституції найбільш актуальною темою польської політики внутрішньої.

І. К-н.

На економічні теми.

Ще про розбудову українського промислу.*)

Перші свідомі кроки в ціли утворення власного промислу у нас зроблено. Ба[illegible]чимо, що наша нація починає [illegible] бажанням розвою своїх реальних мате[illegible] ріяльних сил. І це є добрим знаком на майбутність. [illegible] [illegible] тися позаду, [illegible] [illegible] мічна амбіція — це крок вперед [illegible] [illegible] життєві енергії [illegible] нашім народі талант творення [illegible]

*) Див. „Діло“ [illegible]

сипати перші ієрри. Вони розбурхують приспані довголітним рабством духові сили і перемінюють животіння на пульсуюче власною тідністю життя.

Однак, щоб розвинути як слід національний промисл, нестає нам наразі сил. Капіталістів у нас нема. Нема у нас одиниць, щоби власним грошем могли сотворити фабричні заводи. Та це не повинно бути причиною до зневіри, до закинення задуманого діла.

Нарід мусить конечно богатіти. Це викликує за собою богатіння душі (кращий стан преси, літератури, науки, мистецтва), а з цим іде в парі знова вище зрозуміння промислу і т. д. Якщо будемо держатися цеї ідеї, то мусимо знайти дорогу вперед. Взнка фактів такого поступу у інших народів може послужити нам за добрий дороговказ.

Але головна наша біда, що замало у нас фахових людей. Число інжснірів-техніків організованих (в „Технічнім Т-ві") сягає 160, а усіх буде ледви 200. З того числа великий відсоток творять інженіри комунікації, а решта — це машиновці, хеміки, гірники й інші. Таке число рішуче за мале і тяжко кільцома людьми утворити перші початки промислу.

Тому саме під сучасну хвилю належало би звернути увагу молоді, що вступає в пороги високих шкіл, на значіння промислового піднесення наших земель. Думки щодо вибору якогонебудь звання є ріжні — хоч всі вони сходяться в однім: студії не оплачуються. Знаємо, що фільософи, правники і ін. мають не кращі, а хто знає, чи не гірші вигляди на будуче, як інженіри. А всеж таки велика більшість молоді воліє право, фільософію чи що там, як вільне звання інженіра. Чому так є, зрозуміємо, як сконстатуємо, що наша суспільність є саме в цім напрямі вихована: для свобідного реального думання й енергійного творчого ділання на полі промислу, що саме дає звання інженіра-техніка, немає у нас найменшого зрозуміння. І не дивно, бо хтож мав нас виховати в дусі економічнім, в дусі промисловім?

Тільки дуже нечисленні одиниці, що вибирають собі звання інженіра, не мають можности використати своє знання і або не роблять нічого, чекаючи на щось, або беруться за якунебудь іншу працю. Кажуть, що найкращі вигляди в промислі має інж.-хемік. А в нас можна порахувати їх на пальцях обох рук! Чому таке дивне явище, що й тих кількох не можуть знайти місця праці?

Пригадаймо собі часи зараз по закінченню визвольної боротьби. Численні ряди молоді, викинені війною з нормальної дороги життя, рванулися продовжувати студії — в значній мірі по високих господарських і торговельних школах. І за якийсь час викинула Прага, Відень та інші закордонні міста численний гурток інженірів-агрономів та експортівців. З малими виїмками повернули вони до краю. Праці не було, заняття не було, а жити треба конче. І в недовгім часі поплила праця. Вистане глянути сьогодні по селах на кооперативні крамниці, вистане згадати поступ сільського господарства та гарну кооперативну й господарську літературу, щоб пізнати, що таки численні фахівці знайшли, а радше самі витворили собі поле до праці. Бо мусіли його знайти.

А що булоб тепер, якби згаданих інженірів, агрономів та експортівців було ледви кількох? Хіба ясно, що або сиділиб без праці ,або тинялисьб по пісках Королівства, чи по ріжних „кресових" нетрях. Так отже лише поважна скількість може в такім випадку поставити перші кроки для розбудови нашого промислу, лише організація може дати гарний вислід.

Інженіри-техніки нехай памятають про це. Нехай не забувають, що кількох людей, розкинених десь по наших місточках, не дійдуть до нічого. Але двіста таких можуть зробити велике діло, бо мусять жити.

Якщо отже хочемо себе промислово піднести, мусимо масово заповнити прогалину в людях, здібних до технічної праці. А що промисл нам конче потрібний, не треба хіба вияснити. Масовим вступом у техн. школи розбудуємо матеріяльно і духово націю. Дамо їй людей, що зможуть провадити її до мети, дамо зорганізовані одиниці, сильні вірою в будуче. Промисл змінить нашу душу; виховає нас на націю, що затратить з часом свої погані характеристичні прикмети: оспалість, лінивство та мрійливість, а виробить людей волі та додасть прикмету психіки великих народів: **промислову творчість.** Врешті разом із вище згаданим фактом затратиться й особистий егоїзм, боротьба лише за власне іствування — так прекрасно виплекані століттями неволі, а прийметься новий кріпкий світогляд: усі за одного, один за всіх! Це є головний атут усіх організацій на полі економічнім і промисловім, отже й економічних чи промислових кооперацій.

Якщо були у нас передше проблиски якогось промислу, то він находився (і находиться) переважно в чужих, часто й ворожих нам руках. Очевидно — ніякої користи для нації з цього нема. Нашим кличем, кличем нашої промисловости має бути: будувати власними силами, і то не шляхом індивідуальним, але шляхом промислових кооперацій.

„Творчість маси" — ось і другий клич розбудови промислу. Кооперація — це самооборона, це саме вихід із такого положення, в якім ми нині находимося, а яке цікує недостача національного капіталу, неможливість чужої помочі і загальна нужда.

Утворення одної галузи промислу вимагатиме допли   сирівців або півсирівців, переважно власних, отже започаткує розвій другого промислу і т. д. Це потребує очевидно часу і довго ще може прийдеться нам закривати прогалини власного промислу чужими фабрикатами. Але крок вперед мусимо зробити, бо із своїм теперішнім станом далеко не зайдемо.

Після світової війни переломилася душа Заходу. Вона станула під впливом Тейльора і Форда. Слід і нам нарешті рушати вперед. Мусимо стати швайпарцями Сходу, а не кіргізами Заходу.

Інж. Юрій Крохмалюк.

Як живе провінція.

(Допис із Сокаля.)

Життя провінції пливе на вид спокійно, одначе праця по наших культурно-освітніх та економічних установах не завмирає. Кожного тижня приходиться реєструвати прояви цієї праці. Очевидно — вся ця дрібна праця не може мати більшого значіння для загалу, одначе реєстрація і цих дрібних здобутків та подій у своїй сумі дає нам відрадний образ життя в повіті.

Ось коли візьмемо під увагу події в Сокальщині за один місяць (з половини травня), то прийдеться нам зареєструвати, що 12. травня святковано в „Бесіді" 15-літні роковини смерти М. Коцюбинського. Дня 17. травня відбулося у нас свято „Сільського Господаря". Після Богослуження в місцевій церкві відбулася в год. 10-ій академія в салі „Народньої Торговлі". Учасників, на жаль, явилось не багато, а то з причини спізнених, але пильних весняних робіт. А шкода, бо реферати були дуже цікаві й гарно оброблені. Вечером цьогож дня в рямках свята виставив у Сокалі аматорський гурток з села Довжнева драму „За батька". Гра сільських аматорів була зовсім добра, а деякі зпоміж них виявили доволі велику сценічну рутину. Дня 26. травня відбувся в „Бесіді" відчит з нагоди дволітніх роковин трагедії з дня 25. травня 1926 р. в Парижі, а в неділю 27. травня влаштовано заходом Кружка „Рідної Школи" діточу виставу „Малі вязні". Вистава пройшла вдатно.

Дня 2. червня святкували ми память наших поляглих героїв. Відбулося святочне заупокійне Богослуження і панахида. В Богослуженні взяли участь „Луги" з Сокаля і Поториці та доволі багато народу. Збірка на інвалідів цьогож і найближчого дня принесла понад 100 зол.

В неділю дня 3. червня (на Зелені Свята) зорганізувало Т-во „Бесіда" прогульку у Володимир Волинський. Прогулька ця мала чисто товариський характер, одначе її моральний успіх є дуже гарний; вона без сумніву причиниться до постепенної ліквідації сокальського кордону. Прогульковці з Сокаля, опроваджувані гостинними господарями з Володимира, звиділи всі наші історичні памятки, поклонились тлінним останкам наших князів, похоронених у соборі, а відтак взяли участь у Богослуженнях в соборі, відправлюваних українською мовою. Богослуження ці та чудовий спів зробили на сокальчанах незвичайне вражіння. Вечером влаштували гостинні господарі спільну вечерю, на якій у дружній гутірці навязано ближчі особисті звязки і виснено всілякі актуальні питання дня. В промовах усіх володимирців було висказане бажання, щоби в першій мірі наші центральні економічні й торговельні установи поширювали терен свойого ділання і на Волинь. В самому Володимирі відчувається пекуча потреба складу „Народньої Торговлі" і склепу „Маслосоюзу". В реванж за гостинне приняття прохали сокальчани володимирців прибути численно на свято 30-літнього ювилею філії „Просвіти" в Сокалі. Підчас вечері зібрали присутні 55 зол. 50 сот. на українських інвалідів. Другої днини після Богослуження в українській православній церкві вернула прогулька, сердечно прощана громадянами Володимира, в Сокаль. На вид ця прогулька — незначна подія, одначе всі учасники прогульки відчули, що її моральний успіх перевищив усі наші сподівання. Навязуючи тісніший особистий звязок, пізнаючи один одного, пізнаючи умови життя волинського міста, а згодом і села, а одночасно приймаючи громадян Волині у нас і обзнайомлюючи їх з нашим життямбуттям, небаром зліквідуємо напевно т. зв. сокальський кордон. Громадянам Сокаля в першу чергу слід взятися поважно за це діло.

Дня 7. червня святкував Сокаль 25-літній ювилей Т-ва „Шкільна Поміч", яке веде бурсу св. о. Николая для учеників середніх шкіл Сокаля. Ранком відправлено в місцевій церкві Богослуження, а відтак панахиду за померших членів Товариства. В 11. год. відбулася святочна академія при участи хорів гімназійного, семинарійного та орхестри учит. семинаря. Вступне слово, відчит про історію Т-ва, деклямація уривку з повісти „Бурсак" і весела сатира на теперішні відносини в бурсі зложилися на програму цієї вдатної академії. Вечером відбувся у власній домівці Т-ва, себто в бурсі, комерс при участи інтелігенції та міщанства Сокаля. В часі комерсу зібрано 78 зол. на бібліотеку для бурсаків.

Як згадувалось вище, тутешня філія „Просвіти" приготовляється до 30-літнього ювилею свого істнування. Ювилей святкуватиме філія в місяці вересні великим всенароднім здвигом у Сокалі. Подробиці святкування випрацьовуються по комісіях. Приготовляється до друку ювилейну книгу з історичним оглядом розвою філії та статистикою читалень. Дня 11. червня відбулась анкета відпоручників читалень у справі підготовки ювилею.

Щоб дати повний огляд праці в Сокалі, належить ще згадати, що „Брацтво св. Покрови" докінчує будову своєї одноповерхової домівки, де буде приміщена захоронка, а в партері склепи, між іншим фризієр-українець.

Кооперативна організація в повіті кріпшає. Сільські кооперативи розвиваються гарно і поширюють свій круг ділання, закладаючи кооперативні цегольні, будуючи свої домівки, то-що. Повітовий Союз Кооператив рівнож придбав площу при головній вулиці в Сокалі і задумує приступити до будови своєї домівки. Слід згадати ще про працю наших агрономів, з почину яких поширюються в повіті нові методи господарської культури.

Це був би короткий огляд праці в повітовому центрі в Сокалі. Про життя і працю в поодиноких селах не сталоб місця писати, якби прийшлося хочби коротко про все згадати. Є справді і відворотний бік медалі, є дещо сумного, одначе ці відємні сторінки залишимо „про домо нострa". Найбільш пекучою потребою являється недостача обширного Народнього Дому в Сокалі, де могли би приміститися всі наші культурно-освітні установи. Одначе є надія, що й ця справа небаром перейде на реальний шлях.

Всі українські діти до української школи! — Хто минає рідну школу і посилає дитину до чужої школи, той ворог своєї дитини й української нації!

Учительський і культурно-просвітний зїзди в Брні.

Прага, 12. липня 1928 р.

Місто Брно, столиця Моравії, притягає до себе зі всіх кінців Чехословаччини численну кількість відвідувачів виставки сучасної культури Ч. С. Р., — виставки, що має своїм завданням наочно виявити культурний розвиток цієї держави за 10 років самостійного її існування. В звязку з виставкою, що почалася тут 26-го травня п. р. і продовжиться до 30-го вересня п. р. раз-ураз відбуваються ріжноманітні зїзди як краєвого, так і загально державного значіння.

Цими днями відбулися тут два зїзди, які мають найбільший звязок з характером виставки, а саме, — учительський зїзд — в днях 1-го і 2-го липня п. р. та зїзд народньо-просвітних працьовників і бібліотекарів — в днях 5—7 цьогож липня. На обох цих зїздах довелося мені бути присутнім, як делегатові Українського Педагогічного Інституту ім. М. Драгоманова в Празі.

Не маючи можливости переповідати тут докладно про перебіг праці цих зїздів, хочу зупинитися лише на тих питаннях, які мають загальний інтерес, та поділитися своїми думками й вражіннями з приводу цих зїздів.

Учительський зїзд, що був організований спілкою чехословацького учительства, мав характер маніфестаційного зїзду: завданням його було — зманіфестувати перед владою й громадянством Ч. С. Р. ті здобутки, які досягло учительство на освітнім полі за останніх 10 років, а також виставити постулати для розвитку освітньої справи в майбутньому. На цьому зїзді було де-кілька рефератів визначних педагогів Чехословаччини, як нпр.: проф. Бидловського — „Шкільна реформа Ч. С. Р.", В. Бенеша, посла до парламенту, — „Шкільна та культурна політика в перше десятиліття Ч. С. Р.", д-ра І. Угера „Заповіт Коменського звільненому народові", д-ра К. Велемінського — „Реформа учительської освіти у нас і на чужині" та ін.

Після зачитання рефератів Організаційний Комітет вніс проект резолюції, який і був одноголосно ухвалений зїздом.

Суть цієї резолюції зводиться до констатування того положення, що шкільне законодавство Ч. С. Р. досі ґрунтується на засадах часів з перед війни. Виходячи з цього заложення, зїзд висловив побажання, щоби кінець-кінців була переведена основна реформа шкіл материх, народніх і середніх на засадах єдиної школи, щоби справді було утворено єдину й модерну організацію всього шкільництва, щоб проекти шкільних законів і важливих розпоряджень не вироблялися без участи учительських організацій.

На цьомуж зїзді учительство Ч. С. Р. мало нагоду виявити свої почуття до своїх провідників, найстаріших педагогів — І. Улегли, І. Черного та В. Бенеша, які непохитно стоять на охороні інтересів школи й учительства Ч. С. Р. Найголовнішою працею, яку перевів учительський зїзд, слід визнати — заложення двох федерацій — федерації всього учительства Ч. С. Р. та федерації славянського учительства. На засіданні Організаційної Комісії в справі обєднання учительства всіх шкіл — народніх, середніх і високих — усіх народів, що заселюють Ч. С. Р., піднято я питання про включення до цієї федерації учительства еміграційних українських шкіл на терені Ч. С. Р., колиб учительство цих шкіл побажало приєднатися до цієї федерації. Комісія одноголосно вирішила це питання позитивно.

Щодо федерації славянського учительства, то поки що до складу її увійшло учительство Чехословаччини, Югославії та Польщі (від двох цих країв на зїзді були офіційні представники) та телегра-

фічно висловило свою згоду на вступ до цієї федерації учительство Болгарії. На засіданні Організаційної Комісії ухвалено було — звернутися до учительства Рад. Росії, України та Білоруси з пропозицією вступити до федерації славянського учительства.

Для розробки проекту статуту федерації на засаді її аполітичности та скликання перших зборів федерації славянського учительства вибрано підготовчу комісію, в склад якої входить по двоє представників від кожної славянської держави. Головою цієї комісії є голова Спілки Чехословацького Учительства М. Грейса (він же був головою Учительського Зїзду), а секретарем — полякВажиньовскі. Ухвалено скликати пленум підготовчої комісії не пізніше січня 1929 р. в Білгороді, а перші збори федерації славянського учительства скликати літом того ж року в Познані.

В кожній славянській державі, що входить до федерації славянського учительства, проект статуту цієї федерації, раніше внесення його на затвердження перших зборів федерації, має бути розглянений центральними національними учительськими організаціями, що існують у відповідній державі.

Отже Учительський зїзд в Брні відновив федерацію славянського учительства, бо попередня федерація була розвязана австрійською владою в часі світової війни. До речі додати, що на засіданні організаційної комісії виступили зі звідомленнями про діяльність старої федерації славянського учительства — перший її голова І. Черни і останній голова п. Гайчи. Дуже шкода, що українське учительство з Польщі не мало своїх відпоручників на цьому зїзді, де вони моглиб завязати тісніші звязки з учительством Ч. С. Р. та наочно ознайомитися зі станом народньої освіти на всіх землях Чехословаччини, для чого дає багатий матеріял виставка народнього шкільництва на виставі в Брні. Зїзд народньо-просвітніх працьовників і бібліотекарів, що був організований міністерством шкільництва й народньої освіти, зібрав делегатів зі всіх кінців Чехословаччини в числі 993 осіб, крім гостей.

Відкриття зїзду відбулося в Національному Театрі в присутності міністра шкільництва й нар. освіти д-ра М. Годжи, який виступав на зїзді з святочною промовою на тему: „Культура в демократії". Праця зїзду провадилася в шести секціях — 1) основні проблеми культурно-просвітної праці, 2) вищі народні школи, 3) шкільний і культурний фільм, 4) шкільне й культурне радіо, 5) бібліотечна пропаганда, 6) бібліотечна техніка.

На зїзд зголошено 53 реферати, які наперед були видруковані на кошти міністерства та роздані усім членам зїзду — окремою книжочкою під назвою „Народнє виховання в демократії" (471 стор.). Без цієї книжки не можна будоб охопити працю всього зїзду, бо секції працювали одночасно в ріжних помешканнях.

Не стану тут перераховувати ті питання, які послужили темою рефератів і дискусії в звязку з ними, вкажу лише на те, що багато з цих питань має актуальне значіння і для нас, з тому знов приходиться висловити свій жаль, що українські культурно-просвітні організації з Польщі не вислали своїх відпоручників на цей зїзд, тоді як польські організації й на цьому зїзді мали своїх представників.

На мою думку, українському громадянству належить використовувати кожну таку нагоду, щоб ширити серед чужинців правдиві відомости ро життя й домагання українського народу.

В цьому відношенні особливо сприятливим був Учительський Зїзд, який пройшов серед дружньо-братської атмосфери завдяки спільним вечерам, які влаштовував Організаційний Комітет зїзду як на передодні відкриття зїзду, так і після його закриття — на честь представників учительства славянських народів.

Ст. Сірополко.

Після нападу на почту.

Що буде з обвинуваченими?

Цілий Львів, зокрема ж українська частина його населення, були у второк рано порушені до живого, вичитавши в ранішніх щоденниках вістку, що тогож таки дня має відбутися наглий суд над усіми тими молодими людьми, яким закинено співучасть у невдатнім нападі на почтовий уряд при вул. Глибокій. Вістка ця впала на всіх несподівано, в першу чергу на родини обвинувачених і на їх оборонців.

Настрій родин обвинувачених, абсолютно про ніщо неповідомлених, годі описати. Вони всі в страшній розпуці за долю своїх дітей поприбігали безрадні до своїх оборонців, які як стій (деякі просто з ліжка) метнулися до судового будинку при вул. Баторія, щоби з місця порушити цю справу в компетентних чинників. Ці чинники запевнили оборону, що **суд тої справи до того часу ще не вирішив.** Отже вістка щоденної преси про наглий суд була що найменше передвчасна. Справа суду над обвинуваченими (наглого або звичайного) має бути вирішена нині (вторьк) або завтра (середа).

При тій нагоді зазначимо, що всі увязнені під замітом співучасти в нападі на почту, не виключаючи й семинн. Вени Краевської, **сидять зовсім ізольовані від світа.** До них нікого не допускають і навіть з найближчими не мають вони найменшого контакту. Оборонців до увязнених до нинішнього дня не допущено!

*

Справа наглого суду в справі нападу на почту при вул. Глибокій ще не вирішена, буде вирішена в середу передполуднем. Як що будоби вирішено віддати справу під наглий суд, то розправа зачалася би в четвер перед полуднем.

Колиб в середу прокуратура не ухвалила постанови у справі наглого суду, то розправа відбулася би перед звичайним судом. Це тому, бо нині минає законний речинець, в якім міг би зібратися наглий трибунал.

Зачувати, що львівський трибунал не хотів порішити остаточно справи й відіслав акти до Варшави до мін ства справедливости, переказуючи йому остаточне порішення справи. Відповідь із Варшави повинна прийти нині.

Лист до Редакції.

Хвальна Редакціє!

В декотрих нинішніх львівських часописах появилася нотатка, що нині в 10. год. передпол. має початися розправа перед наглим судом у справі намаганого нападу на почту в дні 3. липня 1928 і що я маю провід оборони в цій справі.

Подаю до відома:

1) Що ніколи і в ніякій справі не обнимав я проводу оборони і що завсіди у всіх процесах оборонці були рівнорядні; я на якісь вищі почести ніколи в житті, а тим менше в трагічних випадках оборони, не рефлектував. У цій справі я не виступаю як оборонець з причин від мене незалежних.

2) Як людина мушу з цілою рішучістю напятнувати огидність поступовання декотрих чинників, котрі вже заздалегідь розсівають відомости про визначення розправи і в цей негідний спосіб психічно тортурують нещасну рідню увязнених.

У Львові, 17. липня 1928.

Д-р Степан Шухевич.

По широкому світі.

Французька преса виявляє, що в вересні Еспанія вернеться до Ліги Націй.

Бельгійський парлямент не зважаючи на завзятий спротив соціялістів прийняв остаточний військовий бюджет.

У промові на Шубертівськім святі у Відні канцлер Зайпель висловився за приєднання Австрії до Німеччини.

У південній Арабії, в Ємені, що має бути столицею Мокку, англійські війська ведуть бої з тузенцями.

Ню-Йорська преса погоджується, що оба кандидати на президента Гувер і Сміт мають однакові дані на вибір; третім кандидатом є представник фермерів Джордж Норріс.

Нанкінський уряд домагається від европейських держав забрати свою фльоту з китайського моря.

Ріжні вісти.

ПОЖЕЖА В КРАКІВЦІ.

Дня 16. липня в ночі в містечку Краківець (пов. Яворів) вибухнула у жид. дільниці пожежа. Щойно около год. 5. рано вдалося зльокалізувати огонь, якого жертвою впало 26 мешх. домів. Матеріяльні втрати перевищають 600.000 зол.

ПОГОДА 18-ГО ЛИПНЯ.

Метеорольогічний інститут у Варшаві у комунікаті подає, що нині після більшого захмарення з місц. дощами або бурями наступить погода. Одначе буде значно холодніше завдяки зміркованим північним і півн.-зах. вітрам. В горах великі хмари.

СМЕРТЬ НАСЛІДКОМ СПЕКИ.

В Будапешті наслідком спеки занедужало 11 людей на сонішній удар і померли. У Відні 80 людей улягло сонішньому пораженню.

З Москви повідомляють, що филя спеки посувається на схід. Остання температура перевищала 50 степ., яку занотовано в Ташкенті й околицях півд. Туркестану.

ВАЛЬДЕМАРАС УСТУПАЄ.

Лит. часопис „Ялавскас Жініос" подає чутку про недалеку кризу литовського уряду. Уступив би Вальдемарас, а заступив би його міністр війни Давкантас. Кризу цю пояснює часопис ріжницею думок президента Сметони і Вальдемараса на політику Литви до Польщі.

ПОМЕР ДЖОЛІТТІ.

Дня 17. липня вночі помер бувш. премієр. Італ. міністрів Джоліті на 87 р. життя. Покійний був одним із найзначніших політиків передфашистівської Італії і керманичем ліберального табору. Після фашистівського перевороту усунувся від участи в політ. житті.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·87·50—8·88·00, канадійський долар 8·81·50—8·82·00, **чеська корона** 0·26·66—0·27·00, **австрійський шілінг** 1·25·50—1·26·00, **румунська лея** 0·05·50—0·06·00, **французький франк** 0·35·00—0·35·25, **швайцарський франк** 1·71·50—1·72·00, **фунт штерлінгів** 43·40·00—43·60·00 **радянський червінець** 25·00—25·50.

Золото: 20 корон 36·30·00—36·80·00, 20 франків 34·50·00—34·80·00, 20 німецьких марок 42·40·00—42·70·00, 10 російських рублів 47·00·00—47·50·00.

Срібло: Австрійська корона 0·58·50—0·60·00, 5 австрійських корон 3·50·00—3·60·00, австрійський фльорен 1·75·00—1·80·00, російський рубель 2·90·00—3·00·00, копійки за рубель 1·45·00—1·50·00

НОВИНКИ

— Чому є так горячо? Наскільки нам відомо, спеки у нас ще не стали причиною смертних або й пів-смертних випадків. Зате починаючи від Льондону аж до Ню-Йорку та Шікаго люди на вулицях падуть часто як мухи. У Ню-Йорку і Шікаго було за останні дні 250 випадків сонішного удару. Люди по великих столицях утікають від сонця, де можуть. Лише метеорольоги та астрономи направлені в нього. Більшість із них розвяснює теперішні спеки незвичайним збільшенням сонішних плям. Деякі плями можна оглядати навіть крізь слабі скла. Звідки беруться ці плями на це мають учені тисячі відповідей, мов люди мають тисячі рад, як боротись перед спекою. Дуже поширений є погляд, що ці плями творяться наслідком великанських магнетичних циклонів, які проходять через поверхню сонця. Непевні факти доказують, що з появою таких плям повстають стихійні заворушення на землі: бурі, циклони, громи, нарушення телефонічно-телеграфічного апарату. Цей рік має таких плям на сонці безліч. Найгірше, що такі плями відбиваються і на земних справах. Повищо сонце має вплив на людей; пора, щоби люди почали впливати на сонце. Люди, що пріють, звертаються з оцим скромним проханням до вчених метеорольогів, астрономів і інших зорезнавців.

—Є чи нема? Ось перше питання, з яким звертаються щодня вранці читачі часописів, зацікавлені долею Амундсена і його товаришів. Вчорашні звістки, що „Малигінові" вдалось найти їх на схід від „Королової Землі", досі неперевірені і заперечені! Криголім „Красін" зрікся розшуків групи Алесандра. Зате мав він віднайти зовсім припадково летуна Чухновського, заблуканого серед ледів, що пішов на поміч затраченій експедиції Нобіле. Також не найшли досі тіла молодого шведського вченого Мальмгрена, що замерз місяць тому в околиці острову Брок. Шведський летун Нільсон, що виїхав на „Уппланді" виратував капітана Сору і його товариша Ван Донгена зовсім випадково. Він причалив на маленькій кризі, коли їх побачив і вони мали ледві час скочити на літак, заки крига не відплила. Одначе місця побуту Амундсена досі не відкрили.

— Чужа валюта на залізницях. Всі залізничі каси в Польщі можуть **та невідомо**, чи мусять (?) приймати всяку чужинну валюту по курсі означенім дирекцією залізниць.

— Бензинова любов. Жидівський кравець у Мінську Гешель Файвішов покинув свою жінку і двоє дітей, бо закохався і перенісся до іншої. Та коли прийшла пора на алїменти, він вирахував собі, що таки дешевше вернутись до першої жінки. Та не довго видержав. Одної ночі він придумав таку розвязку: облив жінку бензиною і підпалив. Але жінка встигла вибігти на вулицю і попросити помочі. Файвішов має 50 літ і на старість буде роздумувати у вязниці над злобним Амором.

— Ножі у Львові поширюються. Якийсь добродій Івановський полагоджував свої порахунки з добродієм Скорим оціпноєї на вулиці так: ударив його жінку в лице, а його пробив ножем. Івановський поїхав до поліції, а Скорий до шпиталя. — Другий майстер від ножа Миси, хоч з професії тесля, на підпитку порізав ножем на Пекарській П. Скульського. — Крім цих двох невинних жертв войовничого ножа, клепарівський громадянин П. Юзьків помер у шпиталі пробитий своїм суперником Градовським, у суперечці за образу своєї нареченої. Самже Градовський лежить смертельно ранений від цього самого ножа.

— Жертви води. У Назарії втопився 16-літній П. Залепа, якого жартом виинув з лодки його товариш. — У Тустановичах потонув бориславський робітник Постоп, діставши в воді корч ноги. — У Висплі за один день втопилося 8 осіб підчас купелі. — У Дунаю за один день утопилось 13 осіб, а в англійських купелевих місцевостях 14.

— Археольогічна знахідка. У волинськім селі Борощі, горохівського повіту, робітники при будові залізниці найшли в землі в двох посудинах срібні римські гроші з доба Антонія та Веспазіяна.

— Особисті вісти. Дня 5-го липня одержав степень д-ра медицини в краківськім університеті п. Ярема Малис, родом з Чорткова.

— Ріжні вістки. У Смирні знову відчули сильні підземельні товчки. Знищечули кількадесять домів, кількакайцять осіб ранених, одна вбита. — На другий тиждень починається в Кембрідж міжнародній географічний конгрес з участю 47 країн; головна мета конгресу перевірка нової мапи, приготованої англійським географічним товариством. — Із Риги приїхав до Льондону радянський шпигун, названий скромно „Веро", що приплав, назавний скромне „Веро", що привіз на 500.000 фунт шт. золота. — У Берліні відкрили бюро, де фальшували паспорти до Польщі. — Російський історик П. Мілюков, бувш. міністр закорд. справ, тепер редактор паризьких „Последних Новостей" переходить 69 літ. — Румунська королева-вдова Марія [illegible]. — У Лейпцигу арештували міжнародну банду взломників із 21 осіб.

— **Рекорди.** У Ню-Йорку продали відомий образ Рембрандта „Жінка, що тримає тору" за 1.500.000 дол. — 11-го п. м. був найгарячішим днем в Англії: температура в Льондоні доходила до 50 ст. у сонці і 27 в тіни. — Французька летунка Марія Бастіє перелетіла з майдану Ле Бурже (біля Парижа) до Данціґу 1154 км. від 7.23 враниі до 9 веч. і цим установила новий рекорд довжини лету на авіонетці.

— **Відень проти Вільгельма II.** Німецькі летуни-рекордисти Кель і Гюнефельд таки не могли відмовити собі почести і скористали із запрошення Вільгельма II., що видав в їхню честь бенкет. За це втратили приготовлений бенкет віденського — „Аероклюбу", де видко переважають соціялісти таксамо як у віденськім маґістраті. І цього також Франц Йосиф I. не передбачив.

— **Чи можна щезнути безслідно?** У звязку з фактом, що бельгійський банкир Левенштайн щез досі безслідно, один із паризьких часописів подає цікаву інформацію. У Парижі по статистиці щороку щезає пересічно 500 осіб. Щороку 500 осіб зриває несподівано всі звязки зі своєю ріднею та знайомими і починає нове життя під іншим іменем в іншому місці. У сучасній Европі, як упевняє один член тайної поліції в Парижі, зовсім не важко щезнути безслідно.

— **Аматорські Гуртки** в краю будуть мати нагоду запізнатися з мало знаною у нас досі формою театрального мистецтва, а саме гротесковим театром Ляльок, який виїзджає зі Львова на вакаційну мандрівку зі славнозвісним вже „Вертепом Наших Днів" — Галактіона Чіпки і Ле-Ле. У „Вертепі" схоплені в сатирично-гумористичній формі прояви громадянського життя головно з виборчого періоду з метою виказати його деякі хиби і недостачі. — „Вертеп" відвідає місцевости: Сокаль 18 VII, Раву руську 19/VII, Любачів 20. VII, Яворів 21/VII, Радехів 22/VII, Броди 23/VII, Олесько 24/VII, Золочів 25/VII. 108 2—2

Театри.

Міський великий театр:

18-го т. 7·30 „Селянська хоробрість" і „Паяци".

19-го т. 7·30 „Аїда".

Міський „Театр Новин":

18-го Нова програма „Qui pro quo" п. з. „Типки".

КІНА.

„Палас": „Мущини перед шлюбом".

„Лев": „Легкосерда Зузя" і „Рін-Тін-Тін".

„Аполло": „Муж без шлюбу" і „Донька сатани".

„Фатаморгана": „Велика парада на морі" і „Хресний шлях жінки".

„Байка": „Люди й звірюки".

Дописи.

УГНІВЩИНА. (Організаційний рух.) Дня 28. червня п. р. відбувся в Угнові в салі читальні „Просвіти" окружний Народній Зїзд представників зі всіх сіл угнівського судового повіту. В нарадах Зїзду взяло участь 234 делегатів. Зїзд відкрив окружний організатор інж. Корнило Целевич з Угнова і в довшій промові вказав на доцільність і конечність політичної організації повіту під жовто-блакитним стягом Національного Обєднання. Вказав при цьому, що недостача такої організації далася відчути при цьогорічних виборах, бо, на жаль, чотири наші громади не солідаризувалися з Угнівщиною і голосували на ненаціональних кандидатів. Тепер політичну організацію слід обновити по всіх селах, бо лиш в організації сила і будучнина народу. Вкінці інж. Целевич відчитав листа від посла В. Кохана, в якому він оправдав свою неприсутність (мусів бути тогож дня в іншому місці) і вказав, якими шляхами повести організацію. До президії зборів вибрано одноголосно: головою о. дек. Осипа Чеховича з Річиці, секретарював Вол. Петришин, студ. прав з Угнова. Реферат про партійну організацію виголосив інж. Корнило Целевич, який опісля пояснив і відчитав організаційний статут партії. Відтак виязалася над рефератом дискусія, в якій забирали голос гром. Василь Мартин з Ульгівка, підчеркуючи вагу і доцільність політичної організації для недержавного народу. Гром. Тимчина-Морський Микола з Вербиці у своїй промові рівнож вказав на пекучу потребу такої організації. Гром. Пушкар Гриць з Вербиці поставив внесення на вибір Народнього Комітету Угнівщини, який і вибрано з інж. Корнилом Целевичем на чолі. До Комітету увійшов о. Йосиф Чехович і девять найповажніших громадян-діячів з судового угнівського повіту. Перед закінченням зборів увійшла на на салю поліція і стала провірювати запрошення. Командант поліції списав протоколи, що сім осіб було без запрошень, хоч вони втягнені були в список присутніх, а підчас перерви загубили запрошення. Нова партійна Управа взялася зразу енергійно до праці. Розіслано організаційний статут по селах і розписано народній партійний податок.

ВИШНІВЧИК. (З культурного фронту.) Завдяки новооснованому у Вишнівчику (Підгаєччина) кружкові „Союзу Українок", головою якого є п. Марія Чолієва, культурна праця в селі пішла значно вперед. Жіноцтво, зорганізоване в кружку, взяло активну участь у виборах до сойму і сенату і до виборчої урни притягнуло все жіноцтво села. Спільно з товариством „Сокіл" веде аматорський гурток, який дає вистави на потреби тих товариств, як також улаштовано Шевченківський концерт, з якого переслано 20 зол. на фонд „Учітеся". В кружку „С. У." вибрано секції освітну, церковну, допомогову і фахову, які ведуть свою роботу, чим примушують і мущин братись за працю. Душею кружка „С. У." є його голова п. Марія Чолієва, яка зуміла обєднати коло себе жіноцтво Вишнівчика й надати напрямок його праці. Булоб бажаним, щоб і інші пані, яких доля звязала з нашим селом, пішли слідами п. Чолієвої.

ОПОВІСТКИ.

„Вертеп Наших Днів" Галактіона Чіпки і Ле-Ле:

Рава руська,	четвер	19 VII	„
Любачів,	пятниця	20/VII	„
Яворів,	субота	21/VII	„
Радехів,	неділя	22 VII	„
Броди,	понеділок	23/VII	„
Олесько,	вівторок	24/VII	„
Золочів,	середа	25/VII	„

2—3

Новий Український Театр дир. П. Карбіневича.

Сколе	19 VII Маруся Богуславка.
	20 VII Казка Стар. Млина.
Синев. Вижне	21/VII Гейша.
	22 VII Маруся Богуславка.
Корчин	22/VII поп. Воскресеніе.
Конюхів	23/VII Маруся Богуславка
	24/VII Вій.

Жертви на допомогу ветеранам (ФГ). Виказ за IV—VI 1928. Вол. Брикович 5, Вол. Біличський, Бер. 10, о. Ів. Брикович 10, Ів. Бабій 9, К. Бутринський 5, Д-р Д. Блаваський 6, Д-р Р. Бідас 10, М. Бриланський 6, О. Боднарович 4, М. Баддюк 7·50, М. Бойковський 9, О. Бехметюк 2, М. Байрак 2, Ст. Бріль 6, Д-р О. Борис 6, Д-р Т. Бурачинський 8, Д-р О. Бай, Буськ 6, І. Баглай 4, Б. Білинський, Борщів 2, о. М. Блозовський 6, Ів. Брикович 12, Д-р М. Бих, Коп. 15, Богослови, Львів 15·80, О. Бачинська, Стр. 2, Д. Богачевський 4, В. Волянський 5, Д-р В. Возняк 2, Ів. Волошин, Борщ. 10, Т. Водяний 15, Д-р В. Вітошинський 16, В. Васильків 3, Ст. Волошиновський 9, Д-р І. Вегера 3, В. Воробець 8, Н. Величковський 6, Е. Винярський 3, О. Верхола 6, Д-р О. Волинець 5, Д-р М. Волошин 10, В. Вороновський 4, о. Ст. Венгринович 2, Витвицький 2, Д-р І. Венгльовський 8·85, о. О. Гадзевич 2, о. Ю. Гайдукевич 2, Д-р Н. Гірняк 10, П. Глібчук 6, Б. Грабовенський 6, Ст. Гайдучок 5, С. Громницький 8, Юл. Галяревич 9, Ол. Ганицький 9, М. Галущинський 15, В. Грицина 4, М. Губчак 10, Мих. Грицина 10, Ол. Гладишовський 12, Гафткович 4, Р. Голіян 2, Р. Гузар 3, І. Герасимович 3, о. А. Гавришак 5, о. Р. Ганас 2, Грабар 6, о. Е. Гавринюк 2, О. Голинський 1·50, І. Горянський 3, М. Гаврисевич 15, Е. Гладилович, Дрогобич 6, Н. Гайда 1, Д-р В. Ганаль 5, М. Л. Горбачевський 4, І. Гаврилишин 5, Д-р О. Гробельний 10, Гр. Гонтарський 12, П. Ґораль 9, Ґресько 2, о. І. Ґураль 5, Ґадан, Глинини 44·40, інж. П. Дурбак 15, о. М. Дичковський 9, Гр. Дмитрів 4, В. Дувало 9, Д-р Ол. Степанів-Дашкевич 2, Ат. Добрянський 1, В. Думановський 4, Д-р Р. Дашкевич 10, І. Дигдалевич 10, о. Р. Демчук 10, Д-р В. Електорович 10, І. Желіско 6, Ст. Жук 1, П. Загаевич 4, о. Землинський 8, М. Зінко 2, М. Іваненко 2, Д-р І. Іванець 4, М. Копюбка 25, В. Куриллович 9, Ол. Костик 6, М. Капуста 12, В. Кудрик 6, Д-р М. Коноваленць 6, М. Климкевич 4, Д. Конюх 9, Я. Косоноцький 6, В. Кміцикевич 6, М. Кордуба 2, М. Керницький 2, О. Кущак 3, І. Костецький 10, О. Кутний 3, Д-р В. Константинович 14, о. А. Каштанюк 2; Ст. Корецький 3, М. Копко 6, Д-р Іван Кульчицький 20, О. Карпінський 4, о. Л. Курманович 150, Ст. Кушнір 3, І. Кобилецький 5, Д-р З. Копертинська 10, Ф. Криницький 1·50, о. Б. Ковальський 3, В. Кузьмович 6, Р. Кочержук 7, Кисілевський Львів 3, о. Ом. Кравчич 5, Д-р І. Лазор 4, Д-р М. Лепкалюк 6, Юл. Левицький 9, Яр. Левицький 15, о. Д-р В. Лаба 15, Д-р Ю. Лешій 6, Л. Лепкий 9, І. Левь 3, Д-р Ос. Левицький, Дел. 10, Юр. Левицький, Львів 9, І. Лада 2, Вас. Левицький, Львів 3, С. Лукашевич 2, С. Лещій 6, Мир. Луцький 20, Д-р А. Лунів 20, О. Литвин 3, О. Лесюк 3, І. Медвідь 3, о. Й. Малицький 6, Гр. Марет 6, Д-р М. Мельник 2, С. Магаляс 9, В. Мудрий 6, Д-р М. Музика 10, А. Мудрик 9, Т. Мартинець 4, Д-р Л. Максимонько 5, Д-р Л. Макарушка 7·50, о. О. Малиновський 6, М. Мельничук 4, Б. Макарушка 3, П. Міляновський 2, А. Милляк 2, П. Мороз 6, Д-р С. Мацейович 8, Д-р М. Миколайчук 10, П. Мечник 2, Д-р В. Мусович 12, Я. Магура 5, пос. Максимович 10, Л. Налуковий 9, Д-р І. Німчук 8, Я. Насс 6, Д-р О. Навроцький, Дел. 5, І. Нагайськ й 6, О. Наконечний 5, о. В. Навроцький 6, І. Носик 2, Д-р О. Олійник 5, Л. Огоновський 6, Д-р Я. Олесницький 5·50, Ст. Окопний 6, С. Олеарчик 1, В. Ольховий 15, Д-р Яр. Олесницький 10, Гр. Олесницький 5, П. Постолюк 7·50, П. Петрик 3, Д. Паліїв 6, К. Плетінка 3, І. Пак 3, Єв. Полянський 3, І. Пашкевич 4, М. Питляр 12, Б. Попель 1·50, М. Попель 1, О. Попович, Дрог. 2, Д. Попович 1, о. Петрашкевич 2, В. Паліїв 12, А. Підкович 9, А. Палій 9, о. В. Пододимчук 5, Д-р П. Палійчук 5, Юр. Полянський 4, Д-р З. Петрів 7·50, о. В. Пилипець 6, Г. Панас 16, Піджарко, Дрог. 1, П. Пасіка 5, І. Прилюка 25, Д-р М. Росляк 8, рад. Рожанковський 15, І. Ришавий 4, Д-р М. Рожанковський, Калуш 30, І. Рудницький 4, Р. Раковський 5, Д-р З. Русин 10, о. Д-р И. Решень 5, інж. В. Рижевський 10, Ор. Радловський 10, Д-р І. Романівський 3, Д-р Р. Сліпий 15, П. Сиваль 9, о. Т. Сембай 6, о. М. Содомора 8, Д-р Р. Слюзар 5, В. Сольчаник 1, Р. Сиалько 2, Яр. Скопляк 12, Л. Савойка 1·50, П. Сікач 4, І. Семянів 7·50, Д-р В. Старосольський 10, о. М. Служинський 6, Д-р Ярослав Селезінка 10, П. Скочиліс 10, О. Станимир 2, Д-р Ф. Свістель 10, Ів. Строцький 10, М. Сеник 15, Ос. Тритяк 5, М. Терлецький, Львів 30, М. Творидло 9, І. Тиктор 9, М. Турчин 4, В. Тарнавський 3, о. І. Татаринський 5, В. Тофан 9, Д-р М. Терлецький 4, С. Український 6, УКТОНІ 420, Український Клюб 900, Із. Феншин 9, Іван Фостаковський 2·50, П. Франко 24·10, Т. Франко 1, Л. Федорович 5, М. Хомицький 3, Й. Хмара 6, М. Хомишин 2, М. Хроновят 4, Р. Цегельський 4, В. Целевич 4, К. Целевич 10, І. Цапяк 2, Е. Чесник 3, о. В. Чопей 6, Д-р В. Чапельський 5, П. Чубатий 12, В. Чарнецький 4, Т. Шиткевич 11, Юл. Шепарович 15, Лев Шепарович 30, М. Шипайло 10, Юр. Шепарович 6, Д. Шміґельський 2, Д-р Е. Щуровський 15, Д-р В. Щуровський 9, К. Єзерський 9, З. Юзичинський 4, Л. Ясінчук 6, Д-р Е. Янкевич 4, Н. Яців 5, Ол. Яворський, Підг. 5, Невідомий 6. — Просимо вирівнювати залеглости! Приєднуйте других!

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ВДОВА по священику бездітна в силі віку, господарна, енергійна, прийме заряд дому у безженного священика або самітного мужчини. Зголошення адміністрація „Діла" під „Праця". 110 1-2

БІЖУТЕРІЮ, СРІБЛО, ГОДИННИКИ поручає дешево Домбровскі-Розважевскі Львів (Готель Жоржа), вул. Академічна ч. 2. Догідні услівя. 2481 4—?

ФАБРИКА „Дріт" Львів-Замарстинів Короля Яна III. ч. 5 поручає найдешевше сітки до курників, уладжує цілковиті огорожі тенісових кортів, віль, городів, разом з брамами і фіртками. Телефон 16—18 і 13—27. 2184 11—?

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ І СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю звісна фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська 5. Купую бриляити, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 3 11-?

ГРЕБЕНІВ. Від 16. липня курс руханки лічничої під фаховою управою. Купелі сонішні воздушні і річні з наукою плавання. Літники вілві „Зеленів" користають з 50% знижки. Зголошення приймає інж. Козаневич, Гребенів. 45 1—3

УЧИТЕЛЬ ҐІМНАЗІЇ „Р. Шк." прийме на серпень лекцію в горах або кращій околиці. Вимоги дуже малі. — Зголошення з умовами під „Ферії" до Адміністрації „Діла". 109 2—?

ЛІЖКО „Патент" з дивановим матерацом складане 30 зол. є ідеалом при браку місця. — Фабрика ліжок Закс, Личаківська 132. 23 5-6

УНЕВАЖНЯЄТЬСЯ книжку військову Івана Максимовича ур. 1896 р. в Річчанах, видану через П. К. У. Городок Ягайл. 100 2—2

УЧИТЕЛЬ народний, літ 42, бажає знакомства з відповідною панною або вдовою в матримоніяльній цілн. — Оферти слати до Адміністрації „Діла" під Негайне сватання". 106 2—2

ДЯК кавалер обійме негайно посаду. Зголошення з поданням услівій в гр. кат. уряді парох. у Ворохті. 84 4-5

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.